

Uzdravenie ochrnutého (Mk 2, 1 - 12, par. Mt 9, 1 - 8)

Ježiš prichádza do Kafarnauma, o ktorom evanjelista Matúš hovorí, že to bolo „jeho“, čiže Ježišovo mesto (porov. Mt 9, 1). V tomto meste býval Šimon Peter, jeden z jeho apoštolov, ktorého pozostatky domu sú viditeľné dodnes. Bola tu synagóga, na ktorej základoch bola v 5. storočí postavená synagóga, do ktorej môžu pútnici vstúpiť, keď prídu do Svätej zeme. V tomto meste sa udialo viacero udalostí a zázakov: uzdravenie posadnutého nečistým duchom v synagóge; uzdravenie Petrovej svokry, ktorú trápila horúčka; povolanie mýtnika Matúša; uzdravenie ženy trpiacej na krvotok a vzkriesenie Jairovej dcéry.

Domy v časoch Ježiša Krista mali rovnú strechu, na ktorú viedli vonkajšie schody. Strechu tvorili trámy poprepletané konármi s udupanou hlinou. Preto mohli strechu odkryť. Ježiš však na prekvapenie neuzdravuje ochrnutého, ale odpúšťa mu najskôr hriechy. Viac ako telesné zdravie potrebuje tento nevládný človek duchovné uzdravenie. Slovenský text hovorí, že Ježiš ho oslovil „synu“, ale v gréckom texte je uvedené „dieťa“, tým je nepriamo naznačené, že je Božím dieťaťom a odpustením hriechov Ježiš znova obnovuje jeho vzťah s nebeským Otcom. Pamätajme na to aj my, že každé odpustenie hriechov vo sviatosti zmierenia je obnovenie nášho vzťahu synov a dcér s nebeským Otcom. Len vtedy sa uskutočňujú aj skutočné vzťahy medzi nami navzájom.

Príbeh zdôrazňuje aj dôležitú úlohu viery: „*Keď Ježiš videl ich vieru...*“ (Mk 2, 5) Pán Ježiš pozná aj našu vieru. Príbeh zdôrazňuje, že viera druhých môže zachrániť človeka. Aj naša viera môže zachrániť druhých, priviesť ich k Bohu, byť príkladom.

Ježiš poznal myšlienky tých, čo stáli okolo neho. Pán Ježiš pozná aj naše srdce, naše túžby, sklamanie, naše vnútro. Pred ním sa nemusíme „hrať“ na niekoho iného.

Odpustenie hriechov sa nedá fyzicky overiť, nedá sa zaznamenať, čo sa odohráva v duši človeka. Preto Ježišovo uzdravenie ochrnutého je potvrdením skutočnosti odpustenia. Ježišovo slovo má moc uzdraviť z choroby, od zlého ducha, od fyzickej smrti. Ježišovo slovo má moc oslobodiť aj od duchovnej pviazanosti, akou je hriech. To všetko robí jedna osoba – Ježiš Kristus, ktorý je pravým Bohom.

Keď sa pozrieme bližšie na tento príbeh, všimneme si, že začína najskôr zmienkou o fyzickom probléme, ktorým je ochrnutie a končí vyliečením z tejto choroby. Avšak v centre udalosti je odpustenie hriechu a dôležitá pravda: „*Syn človeka má na zemi moc odpúšťať hriechy.*“ (Mk 2, 10) Uzdravenie je len druhotnou záležitosťou. Toto je prvé a hlavné poslanstvo evanjelia – vyslobodiť človeka z hriechu a zloby a znova obnoviť vzťah s Bohom. To je dôvod, pre ktorý sa Boží Syn stal človekom.

Na konci príbehu sa uvádza, že ľud chválil Boha za to, že dal takú moc ľuďom. To je odkaz už pre nás. Vo sviatosti zmierenia Boh udelil moc kňazom – ľuďom odpúšťať hriechy. Poznáme však aj odpustenie mimo svätej spovede. Keď sa modlíme modlitbu Otčenáš, hovoríme: „*odpusť nám naše viny, ako i my odpúšťame svojim vinníkom*“. Boh nás povolal k tomu, aby sme vzájomným odpúšťaním uzdravovali naše vzťahy v rodinách, v Cirkvi a v spoločnosti. Pamätajme na potrebu každodenného odpúšťania. Pripomína nám to odpoveď Pána Ježiša Petrovi na otázku, koľkokrát má odpustiť bratovi: „*Nie sedem ráz, ale sedemdesiat sedem ráz.*“ (Mt 18, 22)

Spracoval: prof. František Trstenský